

COI CHỪNG BỊ LỪA

Nguyễn Sơn Vũ

ó thể nói trong suốt quá trình lịch sử cận đại của đất nước, người Việt Nam đã là nạn nhân của không biết bao nhiêu là lừa lọc. Bị lừa từ chuyện lớn đến bị lừa những chuyện nhỏ. Đó là chưa nói đến sự việc người Việt Nam đã chết chóc thảm thương trên cả hai miền Nam Bắc, từ thời Pháp thuộc cho đến nay. Người Việt thường tự hào ngàn năm văn hóa của mình, thì tại sao đất nước và dân tộc chúng ta lại bị đưa đẩy vào số phận bi đát như vậy? Vận nước chăng? Hay tại chính người Việt chúng ta đã góp phần cho chính số phận đen tối của mình?

I. Ôn lại vài sự kiện lịch sử.

Từ thời Pháp thuộc, cái gì đã làm cho người Việt với truyền thống chống xâm lăng, lặn lội cúi đầu để bọn thực dân Pháp cướp nước và đày đọa dân tộc gần một thế kỷ? Mạng sống của người Việt lúc đó rất rẻ rúng ai cũng biết. Đến năm Ất Dậu 1945 với nạn đói kinh hoàng trên đất Bắc đã gây ra cái chết cho gần hai triệu người Việt vì bọn thực dân Pháp và Nhật tịch thu lúa gạo để phục vụ cho nhu cầu chiến tranh của họ. Bài thơ “Ất Dậu 1945” của nhà thơ Bằng Bá Lân đã nói lên tất cả những cái chết thảm thương của người Việt lúc bấy giờ. Tới khi người Việt vùng dậy chiến đấu giành lại chủ quyền cho đất nước, mọi người đang nhen nhúm chút hy vọng được sống đời tự do thoát khỏi ách thực dân thì lại bị nhóm người Việt theo Cộng Sản Quốc Tế là Hồ Chí Minh và đồng bọn lợi dụng tình thế cướp chính quyền ngày 19/8/1945. Sau đó Hồ Chí Minh đã ký Hiệp

Định sơ bộ ngày 6/6/1946 để cho phép Pháp trở lại Việt Nam hầu thanh toán hết những thành phần có tinh thần Quốc Gia, vốn là những người Việt Nam chủ trương tranh đấu cho độc lập, tự do và giành chủ quyền cho người Việt Nam chứ không phải để đưa đất nước vào vòng ảnh hưởng của Cộng Sản Quốc Tế, như nhóm Trần Phú, Hồ Chí Minh.

Vì hành động phản bội kể trên của Cộng Sản mà dân tộc Việt Nam lại bị đẩy vào cuộc chiến với Pháp một lần nữa, kéo dài trong 9 năm gây bao nhiêu chết chóc tang thương cho cả dân tộc.

Sau khi Hiệp Định Geneve được thành hình năm 1954, chia đôi hai miền Nam Bắc Việt Nam, miền Bắc hoàn toàn lệ thuộc Cộng Sản. Miền Nam độc lập dưới chính thể Việt Nam Cộng Hòa và Thủ Tướng Ngô Đình Diệm trở thành tổng thống đầu tiên của nền Đệ Nhất Cộng Hòa năm 1956 qua một cuộc trưng cầu dân ý. Trong suốt 9 năm cầm quyền của Tổng Thống Diệm, đời sống người dân miền Nam đã được cải thiện, quốc gia có kỷ cương, an ninh được văn hồi nên người dân Việt bắt đầu hy vọng một chân trời tươi sáng đang mở ra trước mắt. Niềm vui chưa được bao lâu thì sóng gió lại nổi dậy với những khác biệt quan điểm giữa chính phủ Việt Nam và chính phủ Mỹ. Kết quả là Mỹ đã mượn tay các tướng lãnh làm cuộc đảo chánh ngày 1.1.1963 với cái chết thảm thương của tổng thống Diệm và người em ruột là ông Ngô Đình Nhu. Sau cuộc chính biến này, miền Nam đã rơi vào sự hỗn loạn nghiêm trọng, làm suy yếu tiềm lực quốc gia trong cuộc chiến tự vệ, để rồi đưa đến thảm cảnh mất nước vào tay VC năm

1975. Điều này đã trở thành sự thật lịch sử mà ai cũng biết, thiết nghĩ khỏi cần phải nói dài dòng ra đây. Những sự thực liên quan đến cái chết của Tổng Thống Diệm nói riêng và cái chết của VNCH nói chung đã được chính báo chí Mỹ, các tài liệu của chính phủ Mỹ giải mật đã nói lên rõ ràng sự thực. Các tài liệu này đều có ở các thư viện lớn hay thư viện đại học để cho mọi người tham khảo.

Kể từ ngày cưỡng chiếm miền Nam năm 1975 cho đến nay, Việt Cộng đã đưa đất nước Việt Nam vào hàng nghèo nhất thế giới, đời sống người dân vô cùng đen tối lắm than. Điều này không còn ai có thể chối cãi được nữa. Ngày nay, Việt Cộng ra sức vận động để được người Mỹ bang giao bỏ tiền ra cứu giúp chế độ CS là một điều thật mỉa mai. Chính Việt Cộng đã phát động cuộc chiến xâm lăng miền Nam dưới chiêu bài “Chống Mỹ cứu nước”, đã xô đẩy hàng trăm ngàn thanh niên miền Bắc vào cái chết trải dài trên các tuyến đường để xâm nhập miền Nam. Cuối cùng để được cái gì? Cuối cùng là

cũng để chạy theo Mỹ! Vong linh của cán binh miền Bắc và gia đình họ nghĩ sao về cuộc chiến “thần thánh” để giải phóng miền Nam của VC? Đời sống của người dân hai miền sau chiến tranh có thực sự no ấm hơn không hay lại còn lắm than khổ hơn nữa!

Trong nhiều cuộc thảo luận giữa các bạn sinh viên về Việt Nam, những người trẻ đã có cùng một câu hỏi: Dân tộc Việt Nam thường tự hào với bốn ngàn năm văn hóa thì cái gì đã đưa đẩy đất nước chúng ta vào những đại họa như vậy? Bị lừa gạt, bị chà đạp giết chóc bởi đủ các thế lực trong một thời gian dài đằng đẳng mà vẫn chưa thoát ra được? Tại sao?

II. Những Điều Bất Thường

Sau khi đọc lại những trang sử cận đại cho đến quan sát những sinh hoạt của người Việt ở Mỹ, chúng ta thấy rõ là có quá nhiều GIẢ DỐI ở mọi nơi mọi ngành nên người Việt chúng ta lại cứ tiếp tục bị lừa!

Đi mua bảo hiểm xe ở khu Bolsa thì bị bán cho bảo hiểm giả mà những nạn nhân là những người mới qua Mỹ như dân HO, tỵ nạn phải dở khóc dở cười!

Đi ra văn phòng luật sư để mượn làm thủ tục xin quốc tịch Mỹ, thì bị trả đủ

Nhưng nói cho cùng sở dĩ nhiều người bị lừa một phần vì cả tin và sau khi biết bị lừa lại giữ im lặng không lên tiếng khiếu nại với cơ quan liên hệ để bảo vệ quyền lợi chính đáng của mình. Cứ như thế hết người này đến người khác cứ tiếp tục bị lừa! Có lẽ vì tinh thần, “đĩ hòa vi quý” chẳng? Có lẽ vì chủ trương “một điều nhịn chín điều lành” chẳng?

Nêu lên những sự kiện cụ thể kể trên chỉ để muốn nói đến một điểm là, người Việt hay bị lừa chỉ vì hay tin vào những chiêu bài giả tạo. Chiêu bài “quốc gia”,

photo: GiaoDiem CD

thứ tiền lên tới hàng ngàn đô-la, nhưng được vào quốc tịch Mỹ hay không thì chưa chắc.

Đi gặp bà bác sĩ chuyên về khám bệnh để làm thẻ xanh, thì lại bị trả đủ thứ tiền không cần thiết. Vốn lợi dụng cái tâm lý của người Việt là chỉ muốn làm trọn thủ tục khám bệnh do sở di trú qui định để được thẻ xanh, nên bà “bác-sĩ-thẻ-xanh” lợi dụng mà làm tiền không nường tay, dù nạn nhân là những thành phần nghèo, có lợi tức thấp và đang lãnh trợ cấp! Có một điều chú ý là đa số quảng cáo về những dịch vụ thương mại của họ đều nhấn mạnh đến yếu tố rất tương thân kiểu “Giá đặc biệt cho đồng hương, cho HO, cho người mới qua, v.v...”

chiêu bài “dân tộc”, chiêu bài “thế giới đại đồng”, chiêu bài “phục vụ đồng hương với giá đặc biệt”. Do đó, chúng ta đừng mất công trách người mà hãy tự trách chính mình là tại sao để cho bị lừa. Nếu chúng ta cứ nhắm mắt thụ động để tin vào các chiêu bài đó thì mãi mãi chúng ta sẽ là những nạn nhân của bọn bất lương đủ loại, lỗi đó là tại chính chúng ta tự cho phép mình bị lừa mà không có phản ứng thích đáng! Quan trọng hơn nữa, nếu chúng ta cứ tiếp tục tin vào những chiêu bài của những thế lực đầu cơ chính trị thì quyền lợi và tương lai của đất nước Việt Nam sẽ là những chuỗi ngày đen tối không bao giờ chấm dứt! Phải cần bao nhiêu cái chết của

người Việt, bao nhiêu nhục nhằn nữa để đủ làm chúng ta tỉnh ngộ?

Một thời gian gần đây đã có những hiện tượng đồng loạt trong cộng đồng người Việt đã làm cho tập thể sinh viên trẻ thắc mắc:

– Có những buổi nói chuyện được tổ chức để kêu gọi xóa bỏ ranh giới Quốc/Cộng, đại khái là xóa bỏ hận thù bất tay hợp tác với Việt Cộng trong nước, nhất là hợp tác với các thành phần đảng viên CS đang “đối kháng” tại Việt Nam như Bùi Tín, Nguyễn Hộ, Hoàng Minh Chính, Hà Sĩ Phu.

– Nhiều tổ chức mệnh danh là chuyên viên kỹ thuật cũng hô hào giới

III. Chính Sách Dân Vận của Việt Cộng tại Hải Ngoại

Ngày 8/2/1993, VC đã tổ chức tại Sài Gòn Đại Hội Việt Kiều Xuân Quý Dậu do Võ Văn Kiệt chủ tọa. Mục tiêu của đại hội này đã được Võ Văn Kiệt tuyên bố nguyên văn như sau:

“... kêu gọi Việt Kiều đóng góp bằng trí tuệ, vốn đầu tư, khả năng chuyên môn, cứu trợ, v.v... để giúp chính quyền thực hiện hành trình đi tới một nền kinh tế thị trường lành mạnh gắn với một nền dân chủ sâu rộng.”

Sau đó Ủy Ban về Người Việt ở Nước Ngoài được thành lập để đặt dưới quyền của Bộ Ngoại Giao VC mà nhiệm

trên mọi lãnh vực chính trị, kinh tế, văn nghệ, từ thiện, trong mấy năm gần đây trong cộng đồng người Việt ở Mỹ, không phải là sự tình cờ mà đã xảy ra một cách phù hợp và nhịp nhàng với đường lối dân vận người Việt hải ngoại của VC qua cái Ủy Ban Người Việt Nước Ngoài.

2) Chiến dịch dân vận của VC cũng rất phù hợp với lời phát biểu của Nguyễn Mạnh Cẩm, bộ trưởng bộ ngoại giao VC tại Đại Hội Đồng Liên Hiệp Quốc kỳ thứ 57 ở New York. Cẩm đã nói rằng, chính quyền VC đặt ưu tiên hàng đầu vào những lãnh vực sau đây: Có viện trợ để phát triển, được chuyển nhượng, trợ giúp kỹ thuật của Mỹ, có vốn đầu tư

Một danh nhân đã nói: “Đừng ham cái bình, hãy chú ý cái gì bên trong nó.” Chúng ta đừng hề thấy chiêu bài “Từ thiện”, “xây trường học cho trẻ mồ côi”, hay chiêu bài “Đối kháng” mà hấp tấp lẫn xả vào để bị lừa. Đừng phung phí niềm tin! Nói cách khác giản dị hơn COI CHỪNG BỊ LỪA.

trẻ mang tài năng kỹ thuật về hợp tác với bạo quyền VC để phát triển đất nước. Đại khái là giới trẻ chỉ lo lãnh vực chuyên môn kỹ thuật thuần túy chứ không làm chính trị!

– Các nhà văn nghệ với chủ trương “giao lưu văn hóa” và hô hào yểm trợ cho các nhà văn VC như Dương Thu Hương, Tiêu Dao Bảo Cự, Nguyễn Huy Thiệp, v.v...

– Các nhạc sĩ, bác sĩ hô hào vận động quyền tiền để về Việt Nam làm công tác từ thiện, giúp trẻ mồ côi, trại cùi, xây nhà thương...

– Các nhà buôn hô hào mang tiền về đầu tư ở Việt Nam để dùng kinh tế làm khí cụ chuyển hóa chính trị.

Qua những sự kiện kể trên đã làm chúng ta tự hỏi rằng đây là một phong trào tự phát của người Việt một cách tình cờ hay đây là một chiến dịch được phát động khắp nơi với một âm mưu hắc hoi? Tổ chức nào là chủ chốt và họ nhằm mục đích gì? Để giải tỏa những thắc mắc chính đáng này, chúng ta hãy xét lại chính sách của bạo quyền VC đối với người Việt hải ngoại như thế nào?

vụ là thi hành mọi công tác liên hệ.

– Ngày 19 và 20/8/1996, VC đã tổ chức cuộc họp với Ủy Ban Người Việt Nước Ngoài do Phó Thủ Tướng Phan Văn Khải chủ tọa, với sự có mặt của thứ trưởng ngoại giao Nguyễn Duy Niên, trưởng ban dân vận Phạm Thế Duyệt, và các trưởng nhiệm sở ngoại giao VC.

Phan Văn Khải đã đưa ra 6 phương thức để chiêu dụ giới người Việt hải ngoại, đặc biệt nhấn mạnh đến nhu cầu chiêu dụ giới trẻ có khả năng về nước, tuyên truyền đánh vào tình cảm để kêu gọi hòa hợp hòa giải và dùng “thủ đoạn tinh vi để lung lạc, khống chế, lũng đoạn các nhóm phản động.”

Còn Nguyễn Duy Niên thì đề nghị:

– Tận dụng truyền thông

– Nghiên cứu tổ chức các hình thức giao lưu văn hóa

– Trao đổi văn nghệ, thể dục thể thao để bắt liên lạc với cộng đồng người Việt hải ngoại

– Nắm vững tình hình và nội bộ của các hội đoàn người Việt ở nước ngoài...

1) Điều này chứng tỏ rõ ràng là những hiện tượng hô hào hợp tác với VC

của nước ngoài.

3) Mục đích tối hậu là sử dụng khối người Việt hải ngoại thành một lực lượng chính trị, tài chánh, đầu tư, kết hợp đủ mọi thành phần dân chúng, tôn giáo, chính trị để thúc đẩy Hoa Kỳ tiến tới bang giao thực sự và cho VC qui chế tối huệ quốc để có thể mang hàng sang bán lấy tiền hầu cứu nguy tình trạng kinh tế đang kiệt quệ!

IV. Những Nhân Vật “Đối Kháng”

– Tháng 2/1997, một viên chức cao cấp của cộng sản Bắc Hàn đã xin tỵ nạn chính trị ở tòa đại sứ Nam Hàn tại Bắc Kinh. Sự kiện này đã làm xôn xao dư luận và tiên đoán chế độ cộng sản ở Bắc Hàn sắp sửa tới ngày tàn lụi. Trong cộng đồng người Việt, có người còn nghĩ rằng việc đào thoát của Hoàng Trường Hoa, một thứ cộng sản trung kiên cao cấp hạng nhất của Bắc Hàn, cũng tương tự như trường hợp của cựu đại tá CSVN Bùi Tín. Vậy chúng ta hãy thử tìm hiểu xem những đảng viên CS này là những ai? Thành tích ra làm sao để giúp chúng ta có cái nhìn chính xác và rõ ràng hơn!

– Hoàng Trường Hoa năm nay 73 tuổi, là ủy viên Trung Ương Đảng của Đảng Cộng Sản Bắc Hàn, Chủ Tịch Ủy Ban ngoại giao của quốc hội Bắc Hàn, cố vấn của Chủ Tịch nhà nước Kim Chính Nhật.

– **Bùi Tín**, có chức vụ đại tá, Phó Tổng biên tập báo *Nhân Dân*, một cơ quan ngôn luận hàng đầu của Việt cộng. Năm 1973, Tín được Hà Nội cử làm đại diện Bắc Việt trong Ủy Ban Liên Hợp Quân Sự Bốn Bên ở Camp Davis, tại Sài Gòn.

– **La Văn Lâm**, tức “đồng chí” **Bảy Liếm**, là cán bộ công an cấp khu ủy đã từng nắm công an miền Nam trong mấy chục năm. Bảy Liếm đã chỉ huy công an đặc công ám sát biệt động nội thành Sài Gòn Chợ Lớn Gia Định từ năm 1960 đến 1975. Sau ngày 30/04/75, Bảy Liếm đã nắm trọn công an miền Nam trong Ủy Ban Quân Quản miền Nam. Bảy Liếm bị đám cộng sản Bắc Kỳ đá đít loại bỏ năm 1979, vì y là dân miền Nam.

– **Lê Hồng Hà**, là trùm công an Bắc Việt, Khu Ủy Công An từ năm 1945 đến ngày nay. Ngoài ra còn có nhiều tài liệu tố giác Lê Hồng Hà chính là thượng tướng công an Lê Văn Quý, Thứ Trưởng Bộ Nội Vụ, kiêm Cục Trưởng Cục Bảo Vệ Chính Trị trong hơn 40 năm ở miền Bắc!

– **Nguyễn Hộ**, thuộc thành phần cốt cán Cộng Sản. Hộ chỉ được học đến lớp ba tiểu học thì phải bỏ học đi làm thợ trong xưởng đóng tàu Ba Son. Năm 1964, Hộ đã chỉ huy các tổ chức cộng sản nằm vùng ở Sài Gòn, đã từng đích thân tiêu diệt hàng chục làng Cao Đài với hàng chục ngàn giáo dân Cao Đài. Người ta còn nhớ năm 1976, sau khi Việt Cộng đã chiếm được miền Nam, Nguyễn Hộ đã lớn tiếng tuyên bố như sau: “Bọn Ngụy (người Quốc Gia miền Nam) là kẻ thù không đội trời chung của chúng ta. Nếu giết chúng thì quá dễ dàng mà không hả được lòng căm thù của chúng ta. Chúng ta (Việt Cộng) phải bỏ tù chúng, cho chúng lao động khổ sai cho đến chết. Chúng ta phải lấy nhà chúng để ở, lấy vợ của chúng làm tôi mọi cho chúng ta và bắt con cái chúng phải làm nô lệ hầu hạ chúng ta...” Nguyễn Hộ bị CS hất chân cho về vườn năm 1987, sau

gần 60 tuổi Đảng và 80 tuổi đời mới bắt đầu “đối kháng”. Đã vậy, Hộ còn có thái độ xác xược khi viết thư chúc Tết người Việt hải ngoại ngày mùng 1 Tết Bính Tý như một vị Nguyên Thủ Quốc Gia!

– **Hoàng Minh Chính**, đã từng được đi Liên Xô học 4 năm về triết thuyết Mác Lênin (1957-1960) và trở về làm Viện Trưởng Viện Nghiên Cứu Mácxít Lêninnít. Đã có một số tài liệu chỉ đích danh Hoàng Minh Chính là Trung Tướng bộ đội, kiêm Trung Tướng phản gián Trần Ngọc Nghiêm, một tay giết người khét tiếng vùng Bắc Trung Việt và Bình Trị Thiên. Y đã từng giết anh ruột là Hoàng Tư năm 1947, rồi chặt đầu cắm trên cây sào giữa sông Minh Lệ để khủng bố cả vùng Lệ Thủy, Quảng Bình. Trong thời gian đấu tố trên đất Bắc năm 1955, 1956 Hoàng Minh Chính có phải là đội trưởng đội cải cách tình Quảng Bình hay không?

Tóm lại, sau khi lược sơ qua quá trình hoạt động của đám đảng viên CS “đối kháng” này, chúng ta có hai nhận xét chính yếu sau đây:

– Nhận xét thứ nhất là đa số đều toàn là đảng viên kỳ cựu, lão thành trung kiên nhất, đều từng phục vụ trong ngành công an phản gián của Việt Cộng.

– Nhận xét thứ hai là đọc kỹ các luận điệu của đám “Đối Kháng” đều có một mục đích giống nhau. Là làm cho người Việt hải ngoại tin rằng có những phần tử cộng sản đã thực sự hối cải, Việt cộng trong nước thực sự cởi mở để đi đến dân chủ, đa đảng! Có một điều lạ là tại quốc nội, người dân không hề nghe biết đến phong trào “đối kháng” này, mà chỉ người Việt hải ngoại mới biết đến thôi! Tại sao?

V. Kết Luận

– Tuần báo Saigon Nhỏ, trong số phát hành ngày 11/4/97 đã trưng bày đầy đủ tài liệu cũng như hình ảnh về một tổ chức kháng chiến chống cộng dỏm nọ ở Cam Bốt, đã tố giác đích danh ông “Thủ Tướng” của tổ chức là một trung úy an ninh của Việt Cộng. “Tổng Tham Mưu Trưởng” của tổ chức chống Cộng lại là một trung tá phản gián Việt Cộng. Chưa hết, ngay cả ông “Tham mưu trưởng” lại cũng lòi ra là một đại tá giả định của

Việt Cộng. Một lần nữa niềm tin của người Việt lại bị tổn thương nặng nề. Kết quả của vụ lường gạt này là một số người Việt sa vào vòng lao tù của VC một cách oan uổng. Phần lớn những người bị bắt là cựu quân nhân của quân lực Việt Nam Cộng Hòa từ đồng bằng sông Cửu Long bên Cam Bốt làm ăn sau khi Việt Cộng chiếm Cam Bốt.

– Đây cũng là một bài học cho tập thể sinh viên chúng ta phải lưu tâm suy nghĩ. Trên bước đường phục vụ cộng đồng và đất nước, chúng ta phải hết sức cảnh giác và thận trọng vì lúc nào kẻ thù cũng chờ chờ để xâm nhập và phân hóa hàng ngũ sinh viên Quốc Gia chúng ta. Đối với thế giới, cuộc chiến Việt Nam đã chấm dứt ngày 30/4/75. Nhưng đối với chúng ta, cuộc chiến đấu cho một Việt Nam độc lập tự do vẫn tiếp tục. Kẻ thù chính của dân tộc Việt Nam là Đảng Cộng Sản và tập đoàn đang thống trị đất nước. Do đó, trong những ngày sắp tới, qua các buổi họp sinh viên liên trường, chúng ta phải ưu tiên đặt vấn đề *cảnh giác* lên hàng đầu, để kịp thời phá vỡ những mưu toan xâm nhập của Việt Cộng vào hàng ngũ sinh viên chúng ta. Nhất là trong các trường đại học Mỹ có rất nhiều sinh viên Việt Cộng, hạng con ông cháu cha đang du học rất đông. Có ai dám chắc trong đám sinh viên Việt Cộng đó không có cán bộ tình báo được gài vào để thi hành các công tác sinh viên vận?

– Mỗi khi có bất cứ cá nhân nào, tổ chức nào tiếp xúc với tập thể sinh viên chúng ta, dù dưới bất cứ chiêu bài gì, chúng ta phải biết những điều căn bản sau đây: tổ chức đó thuộc thành phần nào, ai đứng chủ trương, thực sự họ muốn gì, phần tử nào là những phần tử chủ động. Vì nếu không nắm rõ những điểm này, chúng ta dễ bị lừa bịp qua các chiêu bài giả tạo và đưa tới những hậu quả bất lợi cho tập thể chúng ta.

Một danh nhân đã nói: “Đừng ham cái bình, hãy chú ý cái gì bên trong nó.” Chúng ta đừng hề thấy chiêu bài “Từ thiện”, “xây trường học cho trẻ mồ côi”, hay chiêu bài “Đối kháng” mà hấp tấp lẫn xả vào để bị lừa. Đừng phung phí niềm tin! Nói cách khác giản dị hơn COI CHỪNG BỊ LỪA. □